

+

§

Odmev iz Afrike

ilustrovan mesečnik
v prosepah afriških misijonov.

Izdaja
Klaverjeva družba.

Upravništvo:
Ljubljana, Pred škofijo 8.

LETO XIII.

Ljubljana, 1916.

Mh
39254

Mh
39245

KAZALO:

Stran	Stran
Uvodniki in sestavki.	
Kaj je Kristus trpell (Led.) 1	Očetje od Sv. Duha.
Bodi luč! — Svečnica. (St. K.) 17	Apostolska prefektura
Bodimo sejavci! 33	Zgornja-Zimbabazija
V imenu Jezusovem! 49	(Angola).
Praznik vseh svetnikov! 153	Pismo o. Keiling 139
Kvišku k „misijonskemu sv.ob- hajilu“ 171	Apostolska prefektura
Misijonski sestavki.	
Naši „deka“ ali „krilni poboč- niki“ 13	Francoska Guinea.
Jubilej misijona palotincev v Kamerunu 35	Pismo o. Lerouge 129
Začetek nekega misijona v Notranji Afriki (P. Daigre, C. S. Sp.) 66	Apostolska prefektura
Misijonar cenjenim bralcem: „Mi gremo v deželo, oј po- magajte nam!“ (P. Müller, C. S. Sp.) 89	Spodnji Niger.
Naše stavbe na deželi. (P. Royon S. J.) 107	Pismo o. Shanahan 157
Iz misijona Naddangira v Ugandi. (P. M. Raux, M. A.) 122	Lijonska misijonska družba.
oložaj katoliških misijonov v Nemški Južnozahodni Afriki (P. Klaeyle) 36	Apostolski vikarijat ob Zlatem obrežju.
Listek.	
Častitljivi Jeronim 29	Pismo škofa Hummel 92
Marijin svet 61	Apostolski vikarijat
Misijonski dopisi.	
Beli očetje Lavižerijevi:	v Beninu.
Apostolski vikarijat Uganda.	Pismo škofa Terrien 50
Pismo škofa Streicher 18	Apostolska prefektura
Apostolski vikarijat	Liberija.
Banguéolo.	Pismo o. Ogè 111
Pismo škofa Larue 176	Apostolska prefektura
	Vzhodna Nigerija.
	Pismo o. Waller 8
	Jezuiti.
	Apostolski vikarijat
	Tananariva.
	Pismo o. Crancq 128
	Apostolska prefektura
	Rodezija.
	Pismo o. Torrend 158

Kapucini.

Apostolska prefektura v Djibouti.	
Pismo o. Paskal pl. Luchon . . .	4

Apostolski vikarijat v Eritreji.	
Pismo škofa Carrara	52

Oblati Marije Brezmadežne.

Apostolski vikarijat v deželi Bazuto.	
Pismo o. Kindermann	71

Apostolska prefektura Windhuk.	
Pismo o. Klaeyle	36

Očetje Mill-Hilla.

Apostolski vikarijat Zgornji Nil.	
Pismo o. Scheffer	159
Pismo škofa Biermanns	172

Očetje de la Salette.

Apostolska prefektura Betafo.	
Pismo o. Dantin	39

Očetje della Consolata.

Apostolski vikarijat Kenya.	
Pismo škofa Perlo	3

Sestre sv. Jožefa.

Pismo sestre Stanislave	113
-----------------------------------	-----

Sestre Consolate.

Pismo sestre Margarete	—
----------------------------------	---

Črni domačini.

Pismo zamorskih otrok	150
Pismo seminarista Ddiba	174

Kratki podatki raznih dospelih misijonskih pisem.

9, 22, 41, 55, 73, 83, 93, 114, 130, 145, 160, 177

Kratka misijonska poročila.

118, 151, 165, 180

Raznovrstno.

Kdor tvega — dobil	16
Vir milosti!	31
Glasovi iz kroga naših bralcev	32, 182
Iveri in izreki	32, 92
Praznik sv. Treh kraljev in Družbe sv. Petra Klaverja	46
Berilo za naše vojake	48
Družba sv. Petra Klaverja v Združenih državah Ame- rike	60
Pozdrav kardinalu Serafini	65
Ljubim darovalcem botrinskih darov!	76
Pismo Benedikta XV. kardi- nalu Pav. Petru Andrieju	81
Izkaz od Družbe sv. Petra Kla- verja podeljenih misijonskih milodarov v letu 1915	98
Naša števila (Led.)	103
Novi kardinal-prefekt svete kongregacije Propagande Nj. eminenca kardinal Dom. Serafini	105
Iz vatikana	106
Novo veselje za misijone in misijonske prijatelje	107
Poslano	118
Sveta kongregacija de Pro- paganda fide	121
Sumarična sestava leta 1915 v misijone poslanih pred- metov	132
Ostal bom zvest misijonskemu delovanju!	156
Kaj je Družba sv. Petra Kla- verja?	167
Pomožne misijonarke	180
Katero nalogo naj vrši „Odmev iz Afrike“ ob času vojske	182

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

12, 28, 47, 58, 78, 87, 103, 119, 133, 151, 168
--

Seznamek odpustkov za ude Klaverjeve družbe:

16, 32, 64, 80, 88, 104, 120, 136, 152, 168, 182

	Stran		Stran
Slike.			
Neguš Lidj Jasov, mladi vladar Abesinije (Priloga št. 1.)		Petrov trg v Rimu	121
Sv. Peter Klaver, apostol zamorcev	1	Zavetišče za domačine Nadangire	125
Pater pl. Villèle s svojimi „deka“	14	Cerkev misijona sv. Petra v Mumiji	137
Čast. Jeronim, afrikanski mučenec	17	Semeniščan Chefle Mariam	138
Cerkev žalostne Matere božje v Mbabane	25	Žrtve lakote v Afriki	141
St. Louis. — Amerikanska centrala Klaverjeve družbe	33	Misijon, rešilni angel pred smrtjo vsled lakote	144
Pripravljanje pitne vode v Nemški Južnozpad. Afriki	38	P. Casset, S. J., poučuje zamorske otroke v Rodeziji v katekizmu	153
Misijonski zavod Družbe sv. Petra Klaverja „Mar. Sorg“	49	Marijina kapela na vrtu misijonskega zavoda Družbe sv. Petra Klaverja Marija Sorg pri Solnogradu	167
Cerkev sv. Terezije pri Sv. Moniki	65	Profesorji in seminaristi velikega semenišča v Ugandi	173
Birmovanje v Emavsu	85	Seminarist Jožef Ddiba	175
Karavana na počivališču	89	„Pomožne misijonarke“ v stavnici misijonske tiskarne Družbe sv. Petra Klaverja v „Marija Sorg“ pri Solnogradu	181
Novi kardinal prefekt svete kongregacije Propagande, Dominik Serafini	105		

ENONB

Odmev iz Afrike.

Ilustrovan mesečnik
v prespeh afriških misijonov.

Izdaja:

Klaverjeva Družba.

Upravništvo:

Ljubljana, Pred školjo 8, II. nadst.

Stane za celo leto K 1:50.

Odmev iz Afrike,

ilustrovan mesečnik v
prospeh afriških misijonov in v oproščenje za-

morskih sužnjev. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, francoskem, angleškem, portugalskem in laškem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X. in Benediktu XV. Stane za celo leto **K 1.50**. Naroča se pod naslovom: Filialka Družbe sv. Petra Klaverja, **Ljubljana**, Pred Škofijo 8, II. nadstropje; Trst, via Sanità 14.

Ljubljanski naročniki lahko dobivajo list v zakristiji cerkve presv. Srca Jezusovega, kjer se sprejemajo tudi novi naročniki.

Darovi se lahko pošiljajo tudi naravnost glavni voditeljici Klaverjeve Družbe, gospej grofici M. Tereziji Ledóchowski, začasno **Salzburg**, Dreifaltigkeitgasse 12.

Vsebina številke meseca januarja:

Dušna premija. — Kaj je Kristus trpel! — Misijonski dopisi: Apostolski vikariat Kenya. (Piše škof Perlo.) — Apostolska prefektura v Djibouti. (Piše o. Paskal pl. Luchon.) — Apostolska prefektura Vzhodna Nigerija. (Pismo apostolskega prefekta o. Wallers.) — Dospela misijonska pisma od 1. avgusta do 1. septembra 1915. — Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja. — Listek: Naši „deka“. — Kdor tvega — dobi! — Popolni odpustek. — Slika: Pater pl. Villèle s svojimi „deka“.

Prisrčni „Bog plačaj!“

Tako kličemo vsem našim cenjenim čitateljem, kateri so našemu „Odmevu iz Afrike“ tudi v teh težkih dneh ostali zvesti.

V upanju, da nam ostanejo tudi v prihodnje blagohotno naklonjeni, si dovoljujemo prošnjo, da blagovolijo v interesu misijonov naročnino zanj za tekoče leto kmalu poravnati.

Upravništvo „Odmeva iz Afrike“.

NEGUS LIDJ JASSOU,
mladi vladar Abisinije.

**Sv. Peter Klaver, apostol
zamorcev, prosi za nas!**

OBMEV IZ AFRIKE

Katoliški mesečnik

za pospeševanje afriškega
misijonskega delovanja.

V zvezi z mnogimi afriškimi
misijonarji urejuje grofica Le-
dóchowska.

Blagoslovljen po Piju X. in Benediktu XV.

Dušna premija!

V namen naših naročnikov in dobrotnikov bo od afri-
kanskih misijonskih škofov in misijonarjev letno branih

482 svetih maš.

Kaj je Kristus trpel!

Potoki krvi in solz namakajo zemljo, — strašno gorje pretresa svet. Kdo prešteje neštevilne vdove, žrtve svetovne vojske, za svojimi sinovi plakajoče matere in žalujoče, svojih ženinov in bratov oropane mladenke? Kdo nima sočutja z njimi! — In koliko drugega nepopisnega gorja! Bolečine ranjencev in umirajočih, grozna beda v po vojski opustošenem ozemlju — in slednjič milijoni kakor čreda ovac skozi gozde in puščave pregnanih beguncev v notranji Rusiji. Kdo prešteje, pretehta vse to?

Toda vsa ta bolest — v samo eni, s krvjo in solzami prešinjeni podobi — ni niti približni pojmu tega, kar je Kristus, vsevedni Bog, trpel, ko je že v jaslicah, celo svoje živ-

ljenje, zlasti še na Oljiski gori gledal to strašno človeško klanje, — vsevednost, ki ji je bila posledica nepopisna žalost.

O kako se nam sedaj odkriva ves globoki pomen besed prerokovih: „Resnično, vse naše bolečine je nosil . . . On pa je bil ranjen radi naših hudobij; razbičan je bil radi naših grehov . . .“

Da, vse je On nase vzel, tudi ta nečloveški svetovni boj; svojemu nebeškemu Očetu je zadostoval za te potoke krvi in solz, za vsa sovraštva in grozovitosti, ki jih ta vojska prinaša seboj. Strašna teža — kaka ga je potrla!

Premislimo nadalje bolelost, ki jo je božjemu Zveličarju prizadela njegova srčna ljubezen do ljudi, njegovo sočutje do nesrečnih žrtev svetovne vojske. Predstavljajmo si njegove solze, ki jih je točil nad poginom Jeruzalema: „In Jezus je jokal“ . . . Ta svetovna vojska je tisočkrat strašnejša kot propad Jeruzalema.

Ako hočemo bliže umevati Jezusovo bolečino, treba nam je samo pogledati njegovega namestnika na zemlji, Benedikta XV. Koliko on sedaj trpi vsled sočutja z nesrečnejši vseh narodnosti, kako se trudi noč in dan, da tolaži, lajša njih bolečine; koliko muko mu povzroča zavest, da se kljub njegovemu prizadevanju uničuje tisočero in milijone človeških življenj. In vendar je skrb in ljubezen sv. očeta le majhna slika pastirske skrbi in ljubezni Zveličarjeve.

Ali premislimo vse to dobro? Ali imamo sočutje z Njim, kakor zasluži? Ali Ga tolažimo? Ne prezremo morda vsled naravnega sočutja s trpečim bližnjim Njega, božjega Trpina, v teh grozno resnih časih?

Vojna oskrba! Hvala Bogu! Svetovna vojska rodi najlepše cvetje krščanske ljubezni. Kolikor bedé, toliko del krščanske ljubezni.

Ali ni tudi neposrednje vojne oskrbe za Njegove bolečine? Ne vem boljšega — kakor je delovanje za rešitev duš poganov, kakor podpiranje misijonov.

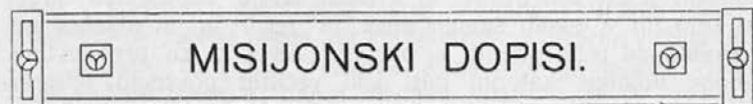
Ne oziraje se na svetovno vojsko napreduje misijonsko delo, vsaj v Afriki, tolažilno naprej. Poročila misijonarjev iz mnogih delov Afrike pričajo o tem. Tako je bilo glasom statistike škofa Streicherja samo v vikarijatu Uganda v zadnjih 12 mesecih krščenih 18.089 zamorcev, bilo je 714.018 sv. spovedi in 1,849.618 sv. obhajil, kljub temu, da je število misijonarjev padlo od 116 na 83.

Med tem ko se ljudje v starem delu sveta mesarijo, sicer ni misliti na popolno zmago Cerkve, vendar imajo misijonarji še vedno priliko, pridobivati Zveličarju novih učencev, da, v mnogih krajih je odmev svetovne vojske blagodejno

vplival na uboge črnce, njih vnema za spreobrnitev se je povečala. Ali ni bilo to dejstvo Zveličarju v tolažbo, da, mogoče v največjo tolažbo v njegovem trpljenju na Oljiski gori?

Ljubi čitatelji, drage čitateljice, ostanite zvesti misijonskemu delovanju, zvesti našemu malemu „Odmevu iz Afrike“; pridobivajte kljub vojskinemu času novih naročnikov. Ako pa si, ljuba čitateljica, poklicana, daruj sama sebe službi misijonov kot pomožna misijonarka Družbe sv. Petra Klaverja. Zveličanje mnogih duš je morda odvisno od tega. Ne obotavljaj se torej! Ti izvršiš s tem najplemenitejše delo v času vojske, vršiš krasno delo ljubezni, ki veže narode, in predvsem tolažiš Njega, ki je tako neizrekljivo za nas trpel.

Led.

Apostolski vikarijat Kenya.

Skof Perlo izmed misijonarjev Consolate v Turinu piše 29. junija iz Ngeri:

Prisiljen sem, svoji zahvali za blagi dar, s katerim se je Vaša dobrotla spomnila mojega vikarijata, dodati žalostna poročila o položaju, v katerega nas je potisnila svetovna vojska, zakaj tukaj že od svojega početka strašno trdovratno razsaja. Ne razvija se sicer v pravem pomenu med mejami tega vikarijata (dasiravno ne daleč od meje), ali njeni nasledki nas tlačijo z dvojno težo. Prvič so se ogromno podražila vsa živila, obleka za misijonarje in za sestre, potrebne reči za zidanje začetih hiš, cerkev, šol, ki mora biti na vsak način dokončano, tako tudi zdravila za lekarne ubogih domačinov (samo v preteklem letu smo imeli 140.000 bolnikov) in še sto in sto drugih reči, ki jih potrebuje misijon v sredi dežele in brez vsakih lastnih sredstev. Na vse to smo bili že pripravljeni. Vsled tega se moramo marsičemur odreči, kar se nam je zdelo poprej neobhodno potrebno; celo vsakdanjo hrano moramo skržiti, sicer bi morali trpeti popolno pomanjkanje še tega, brez česar Evropejci ne morejo živeti, ako hočejo svoje moči še ohraniti in svoje vsakdanje dolžnosti izpolnjevati. Toliko o našem gmotnem položaju.

V duševnem oziru nam pa grozijo jako hudi nasledki vojske od druge strani. Vlada je namreč prisiljena, pobirati v neomejenem številu domačine, ki bi naj služili četam v vojski

kot nosači. Čete namreč morajo prehoditi brezkrayne puščave in celo pitno vodo na hrbtu seboj nositi, poti pa so tako slabe, da ni moč rabiti ne vozov ne živine. Vse se mora razdeliti v mala bremena, karkoli se v vojski potrebuje, in to prenašajo naši domačini na hrbtu, kamor se vojna premiče. Dozdaj nam je vlada po posebni dobroti pustila naše katehiste in naše starejše gojence, ali že se nam je sporočilo, da bodo vpoklicani tudi ti, ako bo treba — kolika nepregledna škoda bi bila to za misijon in za versko življenje vpoklicanih!

Zato se obračam v tem žalostnem trenutku na „Mater afrikanskih misijonov“ in ponižno prosim dvojne pomoči, duhovne in gmotne. Poslednje, da morem pokriti tako strašno narasle stroške za vzdrževanje svojih misijonarjev in misijonskih sester, katehistov, ki z nami delajo, zapuščenih sirot, ki smo jih v gostih šumah našli in rešili in jih nikakor ne moremo od sebe pahniti v prejšnjo revo, in za brezštevne uboge bolnike, katerim naši leki večkrat povrnejo telesno zdravje, še večkrat pa jim pomagajo do dušnega ozdravljenja. Potem prosim Vas, pa tudi vse tiste premnoge pobožne duše, ki so z Vašo Družbo v duhovni zvezi, ne odrecite nam svoje molitve, katere smo tako potrebni. Izprosite nam od Gospoda, da vojska ne bi bila tako občutljiva za duhovno življenje naših domačinov, ki se je morajo udeležiti, in da bi se srečno k nam povrnili, zlasti pa, da ne bi bilo treba v vojsko iti onim, kateri so nam pri našem misijonskem delovanju tako živo potrebni.

Prepričan sem, dozdanja skušnja mi je to pokazala, da se ne obračam zastonj na Vašo dobroto, in upam, da mi boste izpolnili mojo nadležno prošnjo, saj vidite, da smo v nenavadni stiski in da ne moremo od nikoder drugod pomoči pričakovati.

Apostolska prefektura v Djibouti.

O. Paskal pl. Luchon, apostolski prefekt v Djibouti, piše naši vrhovni voditeljici 5. julija t. l. sledeče:

Šele danes morem izpolniti obljubo, ki sem Vam jo dal v Rimu, da Vam bom namreč pisal takoj, kakor hitro dospem v svoj misijon. Toda imejte nekoliko potrpljenja z menoj; urediti sem moral namreč razne zadeve, ki so se v moji odsotnosti nakopičile, ter obiskati tudi krščanske občine, katere tvorijo naš misijon. Ako nadalje pomislite pekočo vročino v Djibouti, katera obdaja človeka kakor železen oklep, mu utruzi duha in obteži ude, boste pač oprostili moj molk.

Vstopivši v Djibouti na suho, zapazim živahno življenje v mestu. Deset dni že namreč biva tu odličen gost, njega veličanstvo Lidj Jassou, mladostni vladar Abysinije, naslednik Menelikov. Poznati hoče namreč morje, katerega še ni videl, ter od blizu opazovati življenje Evropejcev. Njegovo potovanje ni bilo lahko; politika in vera sta se združili, da mladega vladarja odvrneta od potovanja. Kajti ministrom, ki jim je poverjena uprava province Djibouti, bi bilo že ljubše, ako bi nikdo ne nadzoroval njihovih poslov in tudi šizmatična duhovščina je čutila predobro, da se ne more meriti z evropejsko, katero bo knez gotovo spoznal na tem potovanju. Toda Lidj Jassou je z železno voljo znal premagati vse ovire. Nekega dne se obleče v obleko preprostega vojaka, zapusti tajno v spremstvu nekaj mož Harar, se poda s knezom Tofari, namestnikom onega mesta, na kolodvor in se odpelje v Djibouti.

Obiskal sem Lidj Jassoua. Mlad mož je, visoke rasti, krepka, lepa postava; barva njegove kože je svetla, pogled odkrit, izraz njegovega obraza naznanja inteligenco. Pazljivi opazovalec koj opazi njegovo hitro umevanje evropejskih razmer, njegovo željo po znanosti in njegov neumorno delujoči duh. Pri domačem ljudstvu je vzbujala njegova mladost, neutrudljiva vnema in njegova radodarnost, s katero je obsipal svoje Somalijce, kjerkoli jih je zagledal, veliko navdušenje.

Obiskal je katoliški misijon ter se podal celo v dvorano, ki nam služi začasno za kapelico, dokler ne postavimo cerkve. Tudi nikakor ne prikriva svojega nagnjenja do katoliške vere; da, celo posmehuje se tistim šizmatikom, ki niso naklonjeni našim verskim obredom.

Pripovedovali so mi, s kolikim občudovanjem se je izrazil o tiskarni o Marija-Bernard v Dirrè-Daoua. „To so pravi duhovniki,“ reče okoli stoječim, „njih življenje je v korist bližnjemu; oni poučujejo in delajo. Naši duhovniki pa, s čim se pečajo ves dan? Pijejo in se sprehajajo.“ — Ravno tako se je v Dirrè-Daoua čudil somalskim otrokom, ki jih je videl zaposlene kot spretno stavce in nič manj izurjene godce. „Koliko čudo,“ je vzkliknil, „kako je bilo mogoče te nemirne otroke puščave tako predrugačiti?“

Kako radi bi sprejeli mladega kneza v naši novi cerkvi; toda žal, vedno še je taka, kakor sem jo zapustil, ko sem odpoval v Evropo. Zidovje je sicer dovršeno, a čaka strehe. Sedaj se o vsakem vremenu razprostira nad njim nebesni obok. — Kdaj bomo imeli srečo posvetiti to cerkev? Mohamedani imajo svoje mošeje, Grki so ravnokar dovršili svojo kapelico, samo pri nas čaka ljubi Zveličar na svoje stanovanje. Pač še bo moral čakati dokaj časa, kajti vojska preti trajati

še dalje. — Ah, ta nesrečna vojska! Koliko skrbi mi povzroča radi vsakdanjega kruha za naše sirote v Doudahu.

Pred vrati mesta Doudah se pričinja puščava. Ako gremo kakih 10 kilometrov skozi trnje in bodeče grmovje v notranjost dežele, šele zagledamo nekoliko zelenja. To je naša postaja, čisto majhna zelenica, z nasadom kakih 100 mladih palm. Zemlja je izvrstna, ker jo pridno zamakajo z vodo. Ako bi hoteli pridelati zemeljskih sadežev ter jih obvarovati pred sušo, bi bilo treba več dežja. Toda od druge strani bi povzročila preobilna mokrota v teh krajih močvirno mrzlico.

Sedaj zapazimo male somalske otroke, ki so nas od daleč zagledali in sedaj hite, da nas pozdravijo. Živahni so, spretni in delavni. Dokler solnce preveč ne pripeka, zalivajo palmova drevesca in obdelujejo majhen vrt, ki se skriva pod skupino dreves. Malo pred 9. uro pa postane vročina prehuda; sedaj se pričinja pouk. Hitro poiščejo knjige, zvezke, peresa itd. in kmalu vidimo naše male akademike pri reševanju skrivnosti abecede.

Male deklice — sirote so pod vodstvom mis. sester. Njih stanovanje je obdano z visokim zidom. Ni to nikaka nepotrebna previdnost; kajti nahajamo se v prosti puščavi in divji Denkali so blizu, — oni Denkali, ki jih še nikdo ni mogel podvreči in katerim je moritev največje veselje. — Vstopimo v ograjo; zdi se nam, da smo v uljnaku, kjer ima vsaka čebelica svoje določeno opravilo. Perice, šivilje, pletalke vidimo pri marljivem delu. Nikdo ne počiva. Pomožna sredstva so pičila in zato se mora pridno delati, da je za vsakdanji živež.

Še dolgo časa bo treba skrbeti za te sirote, da se razvije misijon med Somali. Tukaj živimo in delujemo med samimi mohamedanci in le malo moremo računati na spreobrnjenje odraslih. Zadovoljiti se moramo s tem, da zbiramo otroke, od katerih se Somali precej lahko ločijo, ter se podvizati, da te mladostne duše pridobimo za krščanska načela. Oh, kako težavno, varljivo in nehvaležno je to podjetje. Mislil bi, da se bodo ti mladi Somali, ki so misijonarja ravnokar tako živahno pozdravljali, ki smo jih videli tako pridne pri delu in učenju, s hvaležnostjo oklepali misijona, ki jih je otel smrti od gladu. Toda glej, neka misel mu šine v glavo, ljubezen do neodvisnosti se mu znova zbudi in brez povoda skoči čez ograjo ter se vrne v prostost nazaj. Ubogi otroci puščave! Ne smemo se čuditi njihovi nestalnosti; nikdar jih ni težil kak jarem odvisnosti in oni si štejejo v čast, da niso tu na zemlji imeli nikdar gospodarja nad seboj.

Krščanska občina v Ourso obstoji iz samih nekdanjih otrok-siroč, ki so bili v misijonu vzgojeni in sedaj tvorijo krščanske družine.

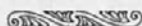
To postajo sem obiskal nekaj dni po svojem prihodu iz Evrope. Vas leži na skalnati višini, kamor ne pride tako hitro v teh krajih se nahajajoča mrzlica. V dolini in ob obrežju male reke „Ourso“ se vrste lepi vrtovi, menjavaje se z zelenimi tratami, kajti zemlja je vsled zadostne mokrote zelo rodovitna.

Komaj so zvedeli o mojem prihodu, že so mi prihтели kristjani nasproti. Koliko veselje! Kako sem jim dobrodošel! In s koliko pobožnostjo šele so peli zahvalno pesem v majhni kapelici! In ni se čuditi. Ubogi kristjani so preživeli zelo bridke čase v odsotnosti svojega misijonarja. Dvakrat so te kraje opustošili divji Adali ali Dankali. To pleme prebiva v puščavi, ki se razteza od Rdečega morja do Etijske planote. Sicer so takorekoč pod abisinsko vlado, vendar v resnici ne priznavajo nobenega vladarja nad seboj. Nekdaj so ropali karavane, katere so morale, ako so hotele dospeti v Etiopijo, iti skozi puščavo. Dandanes pa je železnica, ki potnikom nudi varno pot, tudi tem roparjem odtegnila njihov plen. Zato se ti le s tem odškodujejo, da napadajo mirne prebivalce dežel, ki mejijo ob puščavo. Opustošajo njihova zemljišča, ropajo njihove črede, moré one, ki se jim postavijo v bran, in preden se morejo poslati proti njim oborožene čete, so se že odtegnili v svoja ozemlja, kjer se čutijo popolnoma varne. Dvakrat torej so v presledku nekaj mesecev obiskali Ourso. Čisto blizu vasi so jih mnogo umorili in odgnali cele črede. Čudovito je, da nobenkrat niso vdrli v našo vas in postajo, katero je večina naših kristjanov hitro zapustilo. Očividno nas je Bog varoval! Še sedaj vlada strah v celi okolici. S hriba sem opazoval zapuščene in razdrte vasi in opustošena, s plevelom prerasla polja, katerih nihče ne obdeluje, ker so njih posestniki zbežali.

Dankalom so sledili kmalu drugi roparji. Videl sem vsak dan cele oblake kobilic, ki so opustošale vrtove, objedle vsa drevesa in uničile vso krmo za živino. — Tako je sledila nesreča za nesrečo, in ljubi Bog nas skuša na razne načine. Za prihodnjo jesen se nam naznanja lakota, ker bodo pomožni viri iz Evrope vsled vojske usahnili. Tako pač umete bedo, ki nam preti. Bog se nas usmili in nam pošlji pomoč!

Iz celega srca se Vam zahvaljujem za 492 mašnih štendijev, katere ste mi poslali po posredovanju milostlj. škofa Jarosseaua. To je dragocena pomoč o pravem času, za katero sem Vam nepopisno hvaležen. Bog Vam plačaj vsa dela ljubezni in Vas podpiraj v teh težkih časih. Pač dobro čutim tesnobo, ki se mora Vašega srca polastiti pri pogledu na grozna opustošenja, katera povzročča strašna vojska. Kolika

poskušnja za krščansko ljudstvo in kolika beda za misijone! Pač gotovo slišite vsak trenutek prošnje in tožbe misijonskih predstojnikov. Usmili se nas vseh vsemogočni Bog in daj nam skoro mir!

Apostolska prefektura Vzhodna Nigerija.

Apostolski prefekt prečast. o. Wallers pošilja vrhovni voditeljici Družbe sv. Petra Klaverja, grofici Ledóchowski, sledeče zanimivo pismo. Schendam, 10. aprila 1915.

Vaše blagorodje!

Minilo je osem let, odkar sem bil z dvema mladima sobratoma poslan v ta del Afrike. Šest mesecev po našem prihodu je eden izmed nju umrl. Prišel je drug mlad duhovnik na njegovo mesto, a tudi ta je živel samo poldrugo leto. Isti mojih prvih spremljevalcev pa, ki je ostal še pri življenju, se je moral po preteku treh let vrniti v Evropo. Tako je sledila druga poskušnja drugi.

Ker v tej pokrajini še doslej nihče ni deloval, smo morali z ozirom na hrano in stanovanje marsikaj poskušati. V začetku smo stanovali v zamorskih kočah, pozneje pa smo si postavili iz ilovice enonadstropno hišico, v kateri še sedaj prebivamo. Rokodelcev v tem kraju ni; kar smo torej potrebovali pohištva in drugih reči, smo si morali sami izgotoviti. Hrana je bila in je še sedaj težavna reč; kajti tukaj ne dobimo tega, kar se navadno dobi v obrežnih krajih Afrike na zamorskih sejmi. Zato smo bili prisiljeni sami zemljo obdelovati, da se preživimo. Ni sicer to malenkost za Evropejca, ki ni vajen afrikanske vročine, toda lakota prisili človeka, da se bor do skrajnosti. Delali smo z najhujšim naporom in ne brez uspeha. Bog je blagoslovil naše delo. Tudi sedaj še vsak dan delamo na polju, a to delo ni več tako naporno kakor v začetku. Sedaj imamo že pluge, a v začetku smo delali samo z motikami. Naša hrana je sedaj obilnejša in nam daje zato več moči. Obstoji iz ignamesa, manioka, sladkih batat, turšice, ječmena itd. V deževnem času si priredimo tudi vrt, v katerem gojimo različno evropejsko sočivje. Da si pridobimo nekaj mesa, gojimo perutnino, koze in ovce. Kruha in vina nimamo, razen onega, v katerem se nam ljubi Zveličar v presv. Evharistiji da v hrano.

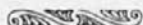
Iz vsega tega lahko sklemate, da se ne nahajamo ravno v deželi pravljic in dobrot. In kaj bi šele rekli, ko bi videli naše prebivalce! Kako naj pričnem, da ne bom nič slabega govoril o njih? Že dolgo iščem njih dobre lastnosti; pa kdaj

bom katere našel? — Tudi njihove čednosti izvirajo bolj iz potrebe; ako se n. pr. zdržijo ljudožrstva, storijo to zgolj iz strahu pred vlado.

Pri teh ljudeh napreduje spreobračanje samoumevno zelo počasi, le kot posledica izredne milosti, kajti vsako spreobrnjenje samo ob sebi je milost. Mi smo le sredniki med Bogom in dušami.

Da laže vplivamo na poslednje, strežemo bolnikom ter jim govorimo pri vsaki priliki o Bogu in naši sveti veri. Naši duhovniki se pridno uče jezika domačinov, a težko je dopovedati, s kolikimi težkočami. Razume se, da nismo imeli nobenih knjig; žalibog nismo našli tudi nobenega tolmača. Tako smo stali sredi tega ljudstva, kateremu nismo mogli na noben način niti od daleč razložiti pomena svojega prihoda. Neumorni delavnosti naših misijonarjev se je zahvaliti, da imamo sedaj že dokaj obširen besednjak in tudi pravilna sestava stavkov vrlo napreduje. Kljub težkočam nam je bilo mogoče krstiti nekaj duš in vlada nam je izročila nekaj oproščenih sužnjev, katere poučujemo v sveti veri.

Iz tega kratkega poročila lahko spoznate, kakšno je polje, katero nam je odločeno od Gospoda za obdelovanje. Naj nas stori vrednejše za delo odrešenja tega ljudstva. Naj pa navdihne tudi mnogo svetih duš, ki nam bodo s svojo molitvijo sprosile milost, telo in dušo žrtvovati v službi našega najslajšega Odrešenika.

Dospela misijonska pisma

(od 1. avgusta do 1. septembra 1915).

O. Jožef Villèle, S. J., Madagaskar, 2. maja (pošilja neki članek).

Škof Cenec, apostolski vikar, Roma, dežela Bazuto, 8. junija (se zahvaljuje za prispevek za cerkev poglavarja Griffitha).

O. Scheffer, Asumbi, 31. maja. („V svojih prejšnjih pismih sem Vam mogel vedno kaj veselega poročati, a sedaj Vam morem pisati samo to, kar slišite povsod, samo o žalostnih stvareh. O koncu septembra smo morali zapustiti naš misijon, ker je komaj 40 milj od nemško-vzhodnoafriške meje oddaljen. Domačini so oropali misijon, cerkev, misij. hišo, shrambo in vse ter pokvarili vse hiše; šest hiš za dečke pa so požgali. — Sedaj se trudimo vse to nekoliko popraviti, kolikor nam razmere dovoljujejo. Naših lastnih reči, kakor tudi cerkvene oprave ni bilo mogoče rešiti.“)

O. Van Hoütte, Lac Léopold II., belgijski Kongo 30. maja.

Škof Jarosseau, apostolski vikar, Harar, 2. julija (poročila o tragični smrti zamorskega duhovnika Abba Samuela, posinovljenca neke dobrotnice Klaverjeve Družbe.)

O. Stoppani, apostolski prefekt, Wau, Bahr-el-Gazal, 5. junija (se zahvaljuje za denarno podporo.)

O. Calloch, apostolski prefekt v Oubanghi-Chari, 12. junija (obljubi, da bo vsak njegov misijonar bral letno tri sv. maše za dobrotnike).

Sr. M. Fidelis, Fr. M. M., začasno v Rimu (ponavlja prošnjo za 3—4000 frankov za potovanje v deželo Zulu).

Škof Cox, apostolski vikar, Johannesburg, 5. julija (se zahvaljuje za denarno pošiljatev).

O. Zappa, Asaba, apostolski prefekt, 6. julija.

Škof Perlo, apostolski vikar, Nyeri 29. junija (se zahvaljuje za denarno podporo; potrebuje nadaljnje pomoči za dovršitev pričetih cerkev, mis. hiš, šol in za zdravila).

Škof Carrara, apostolski vikar v Eritreji, 26. julija.

O. Barlassina, apostolski prefekt, Mogoviri, 22. aprila (se zahvaljuje za podporo).

Sr. Margareta, Kenya, 2. junija (se zahvaljuje za dar, pošilja žalostno, a zanimivo poročilo o svojem misijonu, zlasti o detomorih).

O. Limbrock, Boroma, 18. julija. („Sprejmite, velerodna gospa, v imenu misijona v Zambezi mojo najodkritosrčnejšo zahvalo za Vašo velikodušno pomoč v teh težkih časih. Krstna imena ste poslali ravno o pravem času, ker pričakuje v Angoniji in drugod večje število otrok in katehumenov v kratkem času sv. krsta. Delo v misijonih, hvala Bogu, kljub vojski in mnogim drugim težkočam vrlo napreduje. Da bi se le Portugalska ne udeležila vojne! Ne da bi bilo doma od kakih 20.000 mož, katere bi mogla postaviti na bojišče, toliko odvisno, vendar bi misijoni radi tega zelo trpeli. Gotovo bi nam vse naše šole zaprli ter brzkone tudi vse naše misijonarje raznih postaj v Boromeji. kakor so to hoteli storiti že meseca januarja in februarja. Žal hujskajo socialni demokrati in prostožidarji k vojski, akoravno Portugalska tudi v najugodnejšem slučaju nič ne pridobi. Vendar v zaupanju na Boga zremo v bodočnost, saj on more tudi v trpljenju in preganjanju dati obilnega blagoslova našemu delu.“)

Sr. Terezija, misijon Emavs, dežela Bazuto, 13. julija. („Kolika radost! Ravno sem prejela naznanilo, da je denar došel. — Bila sem že zadolžena, ne zaradi nas, ampak za voljo ubogih, bolnih in pomoči potrebnih, katerim ne morem

odreči naše pomoči; sedaj nam bo mogoče nadaljevati delo ljubezni. Mnogo je dni, ob katerih mi je komaj mogoče si par minut odpočiti, tako je naša hiša oblegana od prosilcev. — Vsako nedeljo nova truma katehumenov! In ti ljudje ne morejo ob nedeljah vsi v cerkev, ker je veliko premajhna. Prilagam Vam sliko naše nove cerkve, katera bo, ko pridejo te vrstice v Vaše roke, dozidana. Toda manjka ji strehe in preč. gosp. škof nima denarja. Zato si moramo sami pomagati. Imam dovoljenje, naročiti les, pločevino i. t. d., če bom z beračenjem in prošnjo dosegla kak uspeh. Torej, predraga gospa grofica, prosim strehe za ljubega Zveličarja za Emavs, kjer se On v svoji dobroti tako rad ustavi.“)

Škof Jarosseau, Harar, 20. julija (potrjuje denarno pošiljatev).

O. Bouma, Alsvor, 15. maja. („Lahko si mislite, kako dobrodošla je bila Vaša pošiljatev, ko je dandanes tako trda za denar. Čeprav se čutimo tukaj popolnoma varne, vendar revščina nas hudo tare. Stavba okrožnih šol je prekinjena. Katehetov ne moremo več plačevati, in vendar je od njih dela toliko odvisno. Zato ne moremo napredovati kakor nekdanj. Toda kdo ne trpi vsled strašne vojske? Naj se Vsemogočni kmalu vseh usmili k svoji večji časti in radi rešitve toliko neumrjočih duš! Upal sem meseca marca položiti temeljni kamen za novo cerkev; marec je že davno minil, stavba pa še ni pričeta. Pa kdo sem jaz, da bi tožil? Božja pota niso naša pota, Njegove misli niso naše.“)

O. Lutz, Mombaza, 18. julija.

O. Sykes, S. J., apostolski prefekt, Buluwayo, dne 18. maja (se zahvaljuje).

Sr. Stanislava, Landana, 23. junija (poroča o veliki draginji).

Škof Cox, Johannesburg, 5. julija (naznani prejem denarja za gobavce).

O. Serafin, O. Cap., Bilalou, 20. julija. („Kaj še naj pristavim, velecenjena dobrotnica, kakor da je naš misijon od pričetka vojske v največji bedi; zdi se, da so nas naši dobrotniki pozabili. Od nikoder ni pomoči, komaj še kako pismo od domačih. In tukaj trpe naše naprave, kakor vsled pomanjkanja osebja tako tudi radi pomanjkanja denarja. Kar se mene tiče, sem moral polovico otrok, katere sem v misijonu poučeval in vzgajal, odposlati domov. Že prej nam je bilo v podobnih slučajih mučno, nadlegovati z vednimi prošnjami blaga srca, vendar smo se ojunčili iz ljubezni do Boga in naših kristjanov ter si izprosili pomoči pri božjih prijateljih. A danes, vočigled strašne šibe božje, ne upamo

iztegniti svojih rok proseč, vendar pa je, velerodna gospa grofica, naša sila večja ko kdaj poprej. — Vaše srce, ki tako sočustvuje z ubogo Afriko, pač tudi gotovo trpi pri misli na toliko našo bedo.“)

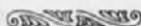
Škof Streicher, apostolski vikar, Villa Marija, 29. junija. („Vsota, ki mi jo je Vaša milosrčnost naklonila, je prva in edina denarna podpora, ki nam je od početka strašne vojske došla semkaj v Ugando. Kako nam je torej dobrodošla ta pomoč! Takoj smo jo razdelili med najpotrebnejše naših naprav in čeprav je prišlo na vsakega le nekaj malega, bilo je vendar vsem resnično pomagano. Predstojnik mojega semenišča Vam bo v kratkem poslal zaželjena poročila in slike Vaših varovancev. Tudi jaz Vam pošljem v kratkem račun o našem apostolskem delovanju v tekočem letu. Ker ste Vi, gospa grofica, med vsemi našimi dobrotniki edina, ki se v tem času trpljenja v resnici in dejansko zanimate za nas s svojimi velikodušnimi darovi, zato imate pač glavni delež pri mojih vsakdanjih molitvah. Naj Vas dobri angeli Ugande zato blagoslavlja jo in varujejo.“)

O. Beduschi, Gulu, 14. junija (se zahvaljuje za denarno podporo).

O. Kieffer, S. Sp., Nsesse, 24. maja (se zahvaljuje, prosi dote za ustanovitev krščanskih družin, ki znaša za eno zakonsko dvojico 150 fr., in za botrinske darove).

O. Hil. Kaiser, O. S. B., Peramiho, Nemška Vzhodna Afrika, 1. avgusta.

O. Paskal, apostolski prefekt, Djibouti, 5. julija (poroča o obisku neguša Lidj Yassou, nadalje o sirotišnicah v Doudah in Ourso).

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

Solnograd. 17. oktobra predpoldne je bil v uršulinskem samostanu govor o Družbi sv. Petra Klaverja za čč. sestre uršulinke, učiteljice in gojenke. Nato so uprizorili šolski otroci eno igro. K sklepu je sledila predstava skioptičnih slik iz afriških misijonov.

Podružnica Dunaj. 6. novembra. Danes se je pripejlala semkaj naša glavna voditeljica in bo, če Bog da, ostala čez zimo tukaj.

7. novembra. Sprejem naše glavne voditeljice pri Njega Eminenci kardinalu — knezu-nadškofu dr. Piffl.

14. novembra. Pretekli teden so bili kot vsako leto sestanki prevzvišenih avstrijskih škofov. Nekateri so milostno spre-

jeli v avdijenci našo glavno voditeljico, tako predsednik sestankov Nj. Eminenca kardinal Skrbensky, knezonadškof iz Prage, škof Pavel Huyn iz Brna, knezoškof dr. Egger iz Briksna, škof dr. Gross iz Litomeric, škof Karlin iz Trsta. Povsod je bila naša glavna voditeljica najprijazneje sprejeta. Sad nje-nega truda je bil tudi ta, da je škofovski komite priporočal našo „misijonsko propagando“, ki izhaja v nemškem jeziku.

16. novembra. Škof iz Poreč in Pulja, Msgr. Pederzoli, obišče našo glavno voditeljico, da jo zagotovi tudi kot škof svoje naklonjenosti ter jo povabi — po sklepu vojske — na obisk v Poreče. Dal Bog, da bi se to uresničilo.

LISTEK

Naši „deka“, slovensko: „Krilni po-bočniki“.

Dokler so še Malgaši zapovedovali, t. j. preden so Francozi deželo zasedli, je bil prvi minister velik gospod, bil je nekak kralj v Madagaskarju. Med drugimi posebnimi znamenji ga je vedno spremljala četa mladeničev, po francosko „aides de camp“ imenovana. Ali nekaj popolnoma nemogočega je za Malgaše nosnik, ki ga zahteva izgovarjanje zadnjega zloga „camp“. Njim je veliko laglje reči „aid de ka“ ali pa prav na kratko „deka“.

Tako imenovanim je bilo življenje kaj lahko. Zanje ni bilo bremen, ne davkov, ne silnega čakanja pred vratmi palače, toda sami so od nižjih veliko zahtevali, sklicevaje se na svoj častni naslov. Vse to je že davnej minilo. Ostalo je le še ime, ki spominja na nekdanje dostojanstvo, ali zdaj ga nosijo dečki, ki so v službi misijonarjevi; to so njegovi „aide deka“. „Deka“ je tedaj mali postrežnik, ki je za vse dober in za vse pripraven, ravno zato je misijonarjev vedni tovariš. Pravi zaklad mu je, ako je pameten, vdan, spreten, dober deček.

Na kmetih opravlja vse službe. Streže konju, skrbi za kuhinjo, patru nosi prtljago na njegovem popotovanju, streže mu, ako je bolan, kupuje za njega itd.; ako je krščen, služi patru tudi pri sveti maši in mu pomaga s podajanjem malih reči pri delitvi svetih zakramentov. Na podlagi svoje službe in vednega občevanja s patrom lahko postane pozneje

jako vplivna oseba. Lepo vzraste, pošteno se obnaša, boljšo odgojo si izkoristi, pozneje se srečno oženi in postane katehist ali celo učitelj.

In zdaj, kako daleč presega svoje vrstnike! V francoskem jeziku se je zadosti izuril, da more knjige brati; iz njih zajema krščanskih nazorov, ki jih potem tudi svojim

Pater pl. Villèle s svojimi „deka“.

rojakom razlaga. Patra pozna bolj ko drugi, v njem vidi moža molitve in požrtvovalnosti, ki nikoli ne toži zavoljo svojih težav in je vedno vsakemu na uslugo. Pozna ga, kako se je samega sebe popolnoma odrekel, pa bi zdaj tudi sam rad hodil po enakem potu.

Skušnja in resnoba življenja ga učita z ljudmi prav ravnati, in kmalu ga kličejo, zdaj da rabsodi v težkih že-

nitnih zadevah, zdaj da pomaga premoženje deliti ali vloge pripravljati za oskrbnitvo itd. Blagor patru, kateri je svojega „deko“ dobro izučil; ta tovariš mu bo pozneje desna roka.

V mestu, seveda, stoji deka še na višji stopnji, saj tam mu ni treba ne konj snažiti ne za kuhinjo skrbeti. Pri vsem tem pa bo našel zanj vedno dosti posla, samo ako se hoče potruditi, da ga izučil. Zjutraj ob petih se ga pozdravi z navadnim benedicamus Domino in kake kratke molitvice se ž njim odmolijo. Tako se dan začena. Potem gre v cerkev, pripravi oltar, streže patru, ki že ob zvonjenju angelskega češčenja obhaja one, kateri zavoljo svojih opravil ne morejo čakati svete maše. Včasih ga spremlja že na vse zgodaj, ko nosi presveti zakrament k bolnikom in slabotnim.

Bliža se osma ura. On pozvoni za mašo, zbere cerkvene dečke, pazi nanje, ko se oblačijo, in tudi med sveto daritvijo gleda, da bo povesod vse v redu. Medtem ko pater v krščanskem nauku poučuje, spoveduje in druge svoje dolžnosti izpolnjuje, skrbi deka za domače potrebe, pospravlja po sobi, zaliva cvetlice, plete rožne vence, dela umetne cvetlice, veže knjige itd., in kadarkoli se pater odpravi na pot bolnike obiskovat, vedno je deka njegov zvesti spremljevalec.

Ob desetih dopoldne in ob šestih zvečer naloži svojo „katino“ in gre v glavno hišo po hrano za patra. Tu ga vidiš bežati po ulicah v eni roki s posodami, v katere nadeva brat kuhar juho, riž, sočivje, sploh ves obed patrov; v drugi roki pa nosi veliko škatlo za hostije in skledico za svoje lastno kosilo. Semtertja se tudi v plašč zavija ali pa svoj dežnik razprostira.

Dvakrat na dan prekorači to pot, naj bo že vreme kakršno hoče. Večkrat gledam za njim in ga omilujem, zlasti kadar nevihta razsaja ali dež v potokih lije; toda tu se ne da nič pomagati, ker le pod tem pogojem dobiva oba kaj jesti. Miza je pognjena, posode se razložijo; deka se vsede blizu mize in patru bere.

Ali je potem kaj čudnega, ako se čez dve ali tri leta tega požrtvovalnega življenja v srcu zvestega deke pokaže poklic do duhovskega stanu? Dva bivša deka sta že v semenišču domačih v Amparibé in nam dajeta najlepše upanje.

Patri, katerim sta stregla in kateri že žanjejo tam gori v nebesih plačilo za svoje delo, gotovo prosijo za ta zvesta tovariša svojega misijonskega življenja in priklicali bodo nad nju milost, da postaneta nekega dne, kakor se trdno zanašamo, zvesta in sveta služabnika našega Boga in Gospoda.

Kdor tvega — dobi!

Čeprav se zdi treznemu razumu drzno podjetje, v teh težkih časih za „Odmev iz Afrike“ iskati novih naročnikov, vendar tvega vroča ljubezen do misijonov vse in navadno tudi doseže uspeh, — da, tudi ob vojskinem času zna pridobiti novih naročnikov!

Torej na delo, ve za zveličanje neumrjochih duš vnete duše! Kot majhen znak hvaležnosti za zvesto sodelovanje se dobe sledeče

nagrade:

1. 1 lepa podoba v barvotisku, velika 19 × 25, ali 1 tucat razglednic ali 2 lepo broširani povesti.
2. 1 ščit Srca Jezusovega ali Marije dobrega sveta.
3. Lepo vezan letnik „Zamorskega otroka“.
4. 3 tucati lepih podob svetnikov ali 1 vezan letnik „Odmeva“.
5. 1 lepa knjiga.

Pogoji za dosego nagrad so:

1. Biti morajo res novi naročniki.
2. Naročnina se mora vpslati **istočasno** z imenikom naročnikov.
3. Nabiralec naročnikov mora izrecno izjaviti, da želi premijo in katero.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca januarja.

Dne 6. januarja na praznik sv. Treh kraljev.

Pogoji: Vreden prejem zakramentov sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obisk cerkve, molitev za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Skupna vsota vseh za Odmev došlih darov v mesecu oktobru 1020 K 23 v.

Izdaja Klaverjeva Družba v Solnogradu.

Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.

Natisnila Katoliška tiskarna v Ljubljani.

Darovi

od dne 1. do 31. oktobra 1915.

Za afriške misijone: N. N. 1 K, N. N. 1 K, N. N. 120 K, preč. kn.-šk. župnijski urad v B. 4 K, M. Pavalec 1 K, preč. g. župnik D. Janež nabral 16 K 48 v, F. Nastran 2 K, N. N. 10 K, E. Gregor 5 K 50 v, preč. g. župnik J. Taučar 13 K 50 v, F. Izanc 1 K 20, N. N. 52 v, N. Žibret 1 K, po M. Štupci 2 K, J. Ojsteršek 2 K, N. N. 1 K 10 v.

Za sv. maše: F. Kurent 4 K, A. Horvath nabrala 15 K, P. Jarc 8 K, J. Mihelčič 5 K, J. Jenčič 20 K, K. Bogataj 2 K, I. Kokalj 2 K, H. Trobina nabrala 8 K, M. Kompara 10 K, E. Dolinšek 10 K, M. Pozenel 10 K, N. N. 6 K.

Za stradajoče: M. Gradišnik 4 K.

Za odkup sužnjev in botrinski darovi: Po preč. g. superijorju Fr. Javšovec prispevek za odkup in botrinski dar dečka na ime: **Franc** 24 K. Germovnik nabral kot botrinski dar deklice na ime: **Ana** 30 K. M. S. botrinski dar deklice na ime: **Marija** 25 K.

Za katehiste: M. Kostanjevec 5 K, C. Dolenc 4 K, F. Kurent 1 K, M. Vidali 20 v, M. Orel 20 v, neimenovan 8 K, J. Jenčič 25 K, H. Žerovnik 20 v, I. Oražem 20 v, I. Kumer 20 v, M. Požar 10 v, H. Sustar 30 v.

Za kruh sv. Antona: N. N. 3 K, H. M. 2 K, K. Iglič 6 K, N. N. 10 K, N. N. 2 K 40 v, Dvorsak 1 K, J. Bakan 1 K, M. in J. Kočevar 2 K, F. Mihelčič 12 K, Zlemperger 1 K, N. N. 1 K, N. N. 1 K 20 v, M. Glušič 2 K, M. Gradišnik 3 K, M. Košan 5 K; J. Jenčič 5 K, H. Škrabec 1 K 40 v, M. Tomc 1 K, M. Kraševic 1 K, F. Drobnič 2 K, M. Drobnič 1 K 20 v, M. Peterner 2 K, E. Klemenčič 2 K, M. Uršič 1 K, N. N. 1 K, N. N. 1 K, F. Birtič 10 K, V. Dvorsak 2 K, K. Karžinski 31 K, preč. g. superijor F. Javšovec 9 K, J. Pohleven 20 v, K. Lipnikar 1 K, N. N. 1 K 40 v, Mevšek 1 K, preč. g. J. Palir 3 K, U. Bresnik 8 K, A. Perger 1 K, F. Kresnik 2 K, M. Dolžan 10 K, M. Kržič 20 K, M. Skok 2 K, N. Kržič 20 K, T. Lenard 6 K 20 v, M. Blažič 4 K, Pavlovec 1 K, A. Zarnik 10 K, M. Grčar 1 K, N. Polak 70 v, N. N. 12 K, F. Kupčič nabral od celjskih dobrotnikov 16 K, M. Kodela nabral od celjskih dobrotnikov 34 K, M. Gašpar nabrala 2 K, H. Ogrinc 50 v, J. Košir 50 v, A. Košir 50 v, N. N. 1 K 80 v.

Za Klaverjev vinar: J. Petriček 40 v, nabrano v tobačni tovarni po R. Sirca 40 K, po F. Kontan 8 K 57 v.

Za „Otroško zvezo za Afriko“ je bilo nabranih 2 K 6 v. (Natančneje glej v „Zamorskem otroku“ I).

Za mašno zvezo: Poslano v Ljubljano od posameznih udov 7 K, je bilo nabrano po: F. Habič 3 K, M. Pavalec 6 K, M. Gašper 8 K, K. Mujdrica 24 K, I. Smode 4 K, Žalmanek 2 K, J. Žerovec 9 K, Izanc 2 K, I. Mevšek 3 K, I. Pohleven 13 K, M. Žibret 8 K, H. Trobina 5 K, A. Warmuth 70 K, A. Seljak 5 K, R. Dular 20 K, M. Kalan 2 K, J. Petriček 17 K, preč. g. superijor F. Javšovec 37 K, M. Stih 12 K 50 v, F. Kurent 4 K.

Za misijonsko zvezo: I. Žerovec nabrala 1 K.

Podporniški prispevki: Preč. g. župnik J. Taučar 5 K, preč. g. župnik M. Ražun 5 K, N. Žurman 2 K, M. Dolžan 2 K.

Skupna vsota 1020 K 23 vinarjev.

Memento za umrle.

Žrtve vojske: † Častiti brat **Aleksij Sécher** (Nil-Delta), iz lijonske misijonske družbe, padel na bojnem polju dne 25. septembra. — † Častiti brat **Jožef Raub**, brat-lajik Oblatov Marije Brezmadežne, je podlegel svojim ranam dne 20. marca v Useku (Nemška Južnozpadna Afrika).

† Castita sestra **Berta od sv. angelov**, umrla po kratki bolezni v misijonu k sv. Družini v Bessonu (Ubanghi-Sohari).

† **O. Buren**, iz misijonske družbe sv. Jožefa v Mill-Hill, je umrl dne 14. julija v misijonu sv. Bonifacija v vikarijatu Zgor. Nila, star 25 let. Ponesrečil se je na ta način, da je padel s strehe.

Dva misijonarja lijonske misijonske družbe: † Preč. o **Henrik Legál** (Obrežje slonove kosti), umrl v Ste. Foy-lez-Lyonu dne 15. oktobra, še ne čisto 33 let star. — † Preč. o. **Alojzij Nicolay** (Nigerija), umrl v Niederkornu (Luksemburg) v oktobru pret. l.

Imenik naročnikov

Za prijavo naročnikov prosimo, da se kolikor mogoče poslužujete tega imenika naročnikov.

vposlal

v

Tek. st.	Ime in natančen naslov	Znesek ¹
1		
2		
3		
4		
5		

¹ Naročnina za „Odmev iz Afrike“ znaša s pošto vred K 1.50.